

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/559/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812204707
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812204707.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľov 1/ Ing. D. Q., štátneho občana X. republiky, bytom F., P. č. X a 2/ U. Q., štátneho občana X. republiky, bytom F., F. č. XX, v konaní zastúpeného navrhovateľom 1/ proti odporcovi Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Námestie slobody č. 6, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne mesta Prievidza, so sídlom mestského úradu Prievidza, Námestie slobody č. 14 o zaplatenie 6.700,- eur, na odvolanie navrhovateľov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 15C/32/2012-416 zo dňa 09. januára 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľov 1/ a 2/, ktorý sa domáhali od odporkyne zaplatenia 6.700,- eur titulom odškodnenia podľa zákona č. 514/2003 Z.z. najmä za morálne ujmy, aroganciu a neplnenie si povinností, nesprávne úradné postupy pri výkone verejnej moci. O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa tak, že tieto odporcovi nepriznal. Ako vo svojom rozhodnutí uviedol prvostupňový súd, hlavný, navrhovateľmi namietaný, nesprávny úradný postup mal predstavovať dlhodobé, zámerné zamlčovanie skutočnosti, že ilegálna stavba garáže a skladu stavebníka E. C. je na parcele č. 6406 k.ú. Prievidza, ktorá je v ich spoluvlastníctve. Podstata namietaného nesprávneho úradného postupu spočívala podľa navrhovateľov v tom, že mesto Prievidza ako stavebný úrad dlhodobo a takmer od začiatku stavebného konania ignorovalo skutočnosť opakovane namietanú navrhovateľmi, a to že stavba garáže a skladu je postavená a zasahuje aj do ich parcely č. 6406 k.ú. Prievidza. Podľa navrhovateľov dlhodobým neriešením tejto námietky napriek opakovaným podaniam navrhovateľov v rôznych formách, vznikla na ich strane nemajetková ujma spočívajúca vo veľkej časovej záťaži formulovaním a poukazovaním na nesprávne úradné postupy, nečinnosť, spracovávanie materiálov, finančná záťaž administratívnymi a polygrafickými prácami, vznikali im pocity krivdy, ponižovania, psychického tlaku, beznádejí a podobne. Svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu navrhovateľov 1/ a 2/ odôvodnil prvostupňový súd podľa § 9 ods. 1 a 2 a § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keď mal za preukázané, že navrhovatelia nepreukázali existenciu nesprávneho úradného postupu stavebného úradu mesta Prievidza a nepreukázali ani existenciu v peniazoch vyjadriteľnú nemajetkovú ujmu. V súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termínom úradný postup možno subsumovať či už aktívne konanie, teda činnosť štátneho orgánu, ale aj nekonanie, teda nečinnosť

štátneho orgánu. V stavebnom konaní vedenom na základe žiadosti stavebníka E. C. podanej dňa 25.11.1997 rozhodoval príslušný stavebný úrad o dodatočnom povolení stavby SO 01 - Garáž a sklad na pozemku č. 6399 a 6400 k.ú. Prievidza, resp. o odstránení tejto stavby. Podstata námietok navrhovateľov spočívala v tom, že táto stavba nebola identifikovaná aj ako stavba na parcele 6406 k.ú. Prievidza, ktorá je ich podielovým spoluvlastníctvom, čím boli v stavebnom konaní obchádzané ich záujmy. Je pravdou, že v stavebnom konaní boli vznesené námietky spoluvlastníkov pozemku parcely č. 6400 k.ú. Prievidza, ktorá stavba bola čiastočne zastavaná aj na tejto parcele a už v roku 2004 boli títo spoluvlastníci odkázaní na podanie žaloby na súd. Navrhovatelia pritom tvrdili, že aj oni ako spoluvlastníci parcely č. 6406 sú stavbou dotknutí. Navrhovatelia však, či už v čase pred vydaním namietaného rozhodnutia o prerušení stavebného konania zo dňa 4.10.2004, ale ani následne po jeho vydaní, nepredložili v rámci stavebného konania jediný relevantný dôkaz, ktorý by bol pravdivosť ich námietky potvrdzoval. Početnými podaniami síce na uvedenú skutočnosť poukazovali, ale zásah zastavanou časťou stavby aj do ich pozemku parcely č. 6406 k.ú. Prievidza sa v priebehu celého stavebného konania nikdy nepreukázal a uvedené nebolo preukázané ani v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 7C/180/2006, kde v rámci súdnoznaleckého dokazovania sa znalec zaoberal aj prípadným zásahom stavby do ich pozemku a uvedený zásah vylúčil. Znalec v tomto posudku identifikoval polohu stavby tak, že leží na parcele č. 6399 výmerou 34 m² a na parcele č. 6400 7m², pričom na parcelu č. 6406 stavba nezasahuje. Pokiaľ stavebný úrad mal preukázané, že posudzovaná stavba nezasahuje aj parcelu č. 6406 k.ú. Prievidza, nemal dôvod odkazovať spoluvlastníkov tejto parcely na podanie návrhu na súd. Postup stavebného úradu, ktorý teda rozhodnutím z 4.10.2004 spoluvlastníkov parcely č. 6400 k.ú. Prievidza odkázal na podanie návrhu na súd a za tým účelom konanie prerušil bol súladný so zákonom a citovaným ustanovením. Správnosť postupu stavebného úradu potvrdil aj Krajský stavebný úrad v preskúmvacom konaní, keď listom z 18.10.2007 oznámil, že citované rozhodnutie ponecháva v platnosti a postup stavebného úradu bol správny, pretože stavebník nepredložil doklady o tom, že má k pozemku parcely č. 6400 k.ú. Prievidza iné právo, ktoré ho túto stavbu oprávňuje uskutočniť. Stavebný úrad preto postupoval v súlade s postupom predpokladaným v stavebnom zákone, preto takýto postup nemôže založiť existenciu nesprávneho úradného postupu pre účely zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení. Zákonnosť rozhodnutia stavebného úradu č. 2.4.2.-03-4401-2004 zo dňa 4.10.2004 pritom posudzoval aj Krajský súd v Trenčíne v konaní o návrhu na preskúmanie zákonosti rozhodnutia č. 11S 61/2008, ktorý návrh bol zamietnutý. Nemožno hodnotiť ako nečinnosť a zbytočné prietahy v stavebnom konaní obdobie prebiehajúceho súdneho sporu pod sp. zn. 7C 180/2006, v ktorom konaní sa riešila predbežná otázka, a to či ide o stavbu, či zasahuje a v akom rozsahu do parcely č. 6400 ako i parcely č. 6406 k.ú. Prievidza, ktoré skutočnosti boli sporné v stavebnom konaní, a pre ktoré /okrem iných/ nebolo možné v stavebnom konaní pokračovať. Toto konanie pritom nevedli navrhovatelia a návrh ani priamo nesmeroval k vyriešeniu zásahu stavby do parcely č. 6406 k.ú. Prievidza. Okrem toho predmetom konania bolo aj posúdenie odstránenia stavby ako tzv. stavby na cudzom pozemku v zmysle § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že pre účely tohto zákonného ustanovenia stavba Garáže a skladu nie je stavbou spojenou so zemou pevnými základmi a ide v podstate o hnutelnú vec. Dĺžku súdneho konania štyri roky do vydania rozsudku dňa 9.2.2010 nemožno pripísať ako zbytočné prietahy stavebného konania. Následne postup stavebného úradu po právoplatnosti rozsudku, ktorá nastala 25.2.2010 a jeho vykonateľnosť dňa 17.4.2010 bol plynulý a vychádzal zo záveru rozsudku, keď žiadal stavebníka o doloženie upraveného projektu stavby v stave po úpravách vykonaných na základe rozsudku, a keďže stavebník uvedené podklady nedoplnil, stavebný úrad svojím oznámením z 31.1.2011 oznámil začatie konania o odstránenie stavby, následne nariadil ústne konanie a keďže stavebník nepredložil skôr žiadané doklady stavebný úrad rozhodnutím z 20.6.2011 nariadil odstránenie stavby, resp. jej zostávajúcej zvyšnej časti /medzitým bolo vydané oznámenie o pokračovaní v konaní podľa § 88 ods. 1 písm. b/ a § 88 a stavebného zákona o dodatočnom povolení, resp. odstránení stavby zo dňa 12.5.2011/. Rozhodnutie z 20.6.2011 odvolací orgán rozhodnutím č. KSU- 2011-746/2323/2K zo dňa 19.9.2011 potvrdil. Prvostupňový súd ďalej prisvedčil argumentácii odporcu, ktorý uvádzal, že nezákonnosť konania a rozhodovania správneho orgánu zrejme tej časti stavebného konania, ktorá bola v danej veci namietaná, nebola konštatovaná a preukázaná žiadnym formálno-procesným postupom tak správnymi orgánmi, súdmi alebo prokuratúrou. I keď dĺžka stavebného konania o dodatočnom povolení stavby, resp. odstránení stavby bola neobvykle dlhá /stavebné konanie začalo v roku 1997 a bolo ukončené nariadením odstránenia celej stavby v roku 2011/, v danej veci nebolo navrhovateľmi preukázané, že stavebný úrad porušil svoju povinnosť urobiť určitý úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonnej lehote, resp. nekonal a spôsobil zbytočné prietahy v konaní tak ako predpokladá § 9 odst. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Dĺžka konania bola ovplyvnená riešením predbežnej otázky, ktorá bola predmetom samostatného súdneho

konania a samotná najpodstatnejšia námietka navrhovateľov spočívajúca v tom, že oprávnenosť stavby nebola posudzovaná aj z pohľadu parcely č. 6406 k.ú. Prievidza a bola dlhodobo ignorovaná, sa ukázala ako neopodstatnená, pretože tak v stavebnom ako i súdnom konaní nebolo uvedené preukázané. Účelom stavebného konania nemôže byť zaoberať sa v stavebnom konaní nepodloženými tvrdeniami spoluvlastníkov iného pozemku o tom, že stavba do ich pozemku zasahuje, keď samotní spoluvlastníci uvedenú skutočnosť nepreukazujú. Pokiaľ navrhovatelia v priebehu konania poukazujú na geometrický plán spoločnosti Geomark s.r.o Prievidza, stanovisko Regionálneho úradu verejného zdravotníctva zo dňa 31.5.2004 ani z týchto listinných dôkazov nevyplýva, že by predmetná stavba zasahovala do pozemku navrhovateľa. Sú to len subjektívne hodnotenia navrhovateľov, ktorí uvedenými listinami považujú polohu stavby za preukázanú. Navrhovatelia vo viacerých podaniach poukazovali aj na zásahy, ktoré predmetná stavba spôsobila ich rodinnému domu a s tým súvisiace škody. Predmetom stavebného konania nie je zaoberať sa takýmito nárokmi, preto ani v tomto nemôže spočívať nesprávny úradný postup stavebného úradu. Nakoniec navrhovatelia viedli súdne konanie o náhradu škody vo veci 10C/150/2006 zo dňa 21.10.2010, pričom existencia takejto škody stavbou stavebníka E. C. nebola vôbec preukázaná /rozsudok zo dňa 21.10. 2010 č.k. 10C/150/2006 - 323, právoplatný 9.8.2011/. Namíste je i argumentácia odporcu, že navrhovatelia tvrdenú nemajetkovú ujmu spočívajúcu v pocitoch krivdy, ponižovania, psychického tlaku, beznádejí, stresov z dôvodov arogancie a cynizmu štátnej správy, dlhotrvajúceho ponižovania a poškodzovania občianskej cti ako dôsledok konania alebo nekonania orgánu štátnej správy ničím nepreukázali a nepodložil žiadnymi hodnovernými dôkazmi, i keď to odporca v konaní opakovane namietal. Súd však s prihliadnutím na to, že nezistil existenciu nesprávneho úradného postupu ako základného prvku zodpovednostného vzťahu, sa existenciou ujmy nezaoberal. S prihliadnutím aj na zákonnú trojročnú premlčaciu doby na náhradu škody v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení, je dôvodná i námietka premlčania, ktorú vzniesol odporca, pretože ak mali pocity krivdy, psychického tlaku, beznádejí a podobne u navrhovateľov spôsobiť vydanie rozhodnutia z 4.10.2004, resp. postup stavebného úradu pred touto dobou, bol by nárok na takto vzniknutú nemajetkovú ujmu premlčaný a súd by ho nemohol priznať i z tohto dôvodu. Zákon osobitne nerieši premlčanie práva na nemajetkovú ujmu, preto je možné použitie všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa mohlo právo vykonať po prvý raz, teda odkedy sa poškodený dozvedel o vzniku nemajetkovej ujmy. Keďže súd konštatoval vyššie postup stavebného úradu po právoplatnosti rozsudku vo veci 7C/180/2006 ako plynulý a súladný so zákonom, tento postup nemožno označiť za nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorým by mohli vzniknúť navrhovateľom nároky na nemajetkovú ujmu, pretože len prípadne toto obdobie by spadalo do „nepremičanej“ doby vzhľadom na dátum podania žiadosti na predbežné prerokovanie nároku dňa 28.7.2011 a dobu troch rokov tomu predchádzajúcu. Vychádzajúc z uvedeného súd návrh navrhovateľov zamietol ako nedôvodný. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil prvostupňový súd podľa § 151 ods. 1 a 2 O.s.p.. V konaní boli úspešní odporca a vedľajší účastník, avšak vedľajší účastník náhradu trov konania neuplatnil. Odporca si na pojednávaní dňa 9.1.2014 uplatnil náhradu trov konania, ktoré však bližšie nešpecifikoval. Trovy konania nešpecifikoval ani v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd preto nebol viazaný výrokom o náhrade trov konania vyneseným pri vyhlásení rozhodnutia a keďže v zákonnej lehote odporca trovy konania nešpecifikoval a iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie navrhovatelia 1/ a 2/. Uviedli, že súd prvého stupňa nevyhodnotil niektoré z vykonaných dôkazov, ktoré majú vplyv na závery rozsudku. Tiež niektoré zistené skutočnosti súd opomenul v odôvodnení svojho rozsudku uviesť. Podľa nich súd prvého stupňa nesprávne interpretoval závery znalca Ing. Wagnera, že stavba zasahuje do ich parcely č. 6406. Tento zásah dokumentuje aj geometrický plán 57a/2005. Súd prvého stupňa sa v rozsudku ani nezaoberal rozporom stavby s vyhláškou č. 532/2002 Z.z., pričom aj blízkosť stavby k susednej nehnuteľnosti predstavuje nezákonný zásah do prostredia, nesprávnu polohu stavby a následne jej nesprávnu identifikáciu a zásah do práv navrhovateľov. Aj keď prvostupňový súd správne konštatuje, že prieťahy v stavebnom konaní boli spôsobené riešením predbežnej otázky, tak chybné nevyhodnotil, že toto bolo zavinené stavebným úradom, pretože stavebník prehlásil, že je ochotný časť stavby odstrániť ale stavebný úrad ďalej nekonal a odkázal účastníkov na súd. Prvostupňový súd podľa navrhovateľov aj nesprávne vyhodnotil námietku premlčania ich uplatnených práv, pretože problémy s polohou, umiestnením a identifikáciou polohy stavby pokračovali permanentne a prejavili sa aj v rokoch 2011 a 2012. Pocity krivdy, stresy, psychické tlaky a beznádej nespôsobilo rozhodnutie stavebného úradu zo dňa 4.10.2004. Tieto symptómy vznikli u navrhovateľov značne neskôr, keď po urgenciách,

ktorými dokumentovali rozpor stavby, jej umiestnenie a situovanie na toto stavebný úrad nereagoval, ale to ignoroval. Predmetné obdobie nesprávnych úradných postupov predstavuje roky 2008 až 2011. Navrhovatelia 1/ a 2/ preto žiadajú napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca k odvolaniu navrhovateľov 1/ a 2/ uviedol, že navrhovatelia i náhradu škody uplatňovali v dôsledku nesprávneho úradného postupu mesta Prievidza pri vydaní rozhodnutia č. 2.4.3-03-4401-2004 zo dňa 4.10.2004, ktorým bolo prerušené konanie vo veci dodatočného povolenia stavby SO 01- Garáž a sklad na pozemku parc.č. 6399 a 6400 k.ú. Prievidza a účastníci odkázaný riešiť občianskoprávne námietky na súde. Toto rozhodnutie bolo zákonné, nikdy nebolo príslušným orgánom zrušené. Navyše sa toto rozhodnutie netýkalo navrhovateľov, ani pozemku parc.č. 6406, ktorý im patrí. Konaním mesta Prievidza preto nemohli byť navrhovatelia nijako dotknutý. Navrhovatelia okrem toho podľa odporcu neuniesli dôkazné bremeno ani ohľadom škody a nemajetkovej ujmy, ktorých náhradu si uplatňovali. Odporca tiež zotrváva na uplatnenej námietke premlčania, s ktorou sa podľa neho prvostupňový súd správne vysporiadal. Odporca je preto toho názoru, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania ak správnym skutkovým zisteniam, správne vec po právnej stránke posúdil a preto navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

Vedľajší účastník na strane odporcu sa k odvolaniu navrhovateľov 1/ a 2/ písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľmi 1/ a 2/ vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky navrhovateľov sú totožné s námietkami uplatnenými navrhovateľmi pred súdom prvého stupňa a tieto námietky nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam navrhovateľov 1/, 2/ dodáva nasledovné:

V zmysle § 3 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci okrem iného nezákonným rozhodnutím alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti, orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

V preskúmvanej veci sa navrhovatelia 1/, 2/ domáhali proti odporcovi zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 6.800 eur z dôvodu nečinnosti a nesprávneho úradného postupu stavebného úradu mesta Prievidza. Z obsahu spisu vyplýva, že v stavebnom konaní vedenom na základe žiadosti stavebníka

E. C. podanej dňa 25.11.1997 rozhodoval príslušný stavebný úrad o dodatočnom povolení stavby SO 01 - Garáž a sklad na pozemku č. 6399 a 6400 k.ú. Prievidza, resp. o odstránení tejto stavby /§ 88a Stavebného zákona/. V tomto konaní boli vznesené námietky spoluvlastníkov pozemku parcely č. 6400 k.ú. Prievidza, pretože predmetná stavba bola čiastočne postavená aj na tejto parcele. Keďže stavebník nepreukázal, že je vlastníkom tohto pozemku alebo že má k tomuto pozemku iné právo a vlastníci zastavaného pozemku s dodatočným povolením nesúhlasili, stavebný úrad odkázal podľa § 88a ods. 3 Stavebného zákona vlastníkov pozemku na súd a konanie prerušil. Uvedené rozhodnutie nebolo pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom, naopak správnosť postupu stavebného úradu potvrdil Krajský stavebný úrad v preskúmvacom konaní, keď listom z 18.10.2007 oznámil, že citované rozhodnutie ponecháva v platnosti a postup stavebného úradu bol správny a rovnako tak Krajský súd v Trenčíne v konaní sp. zn. 11S/ 61/2008 návrh na preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia stavebného úradu zamietol. V zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. preto nemôže žiadny subjekt uplatňovať právo na náhradu škody titulom nezákonnosti uvedeného rozhodnutia, keď toto právoplatné rozhodnutie, ktorým mala byť škoda spôsobená, nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Pokiaľ ide o navrhovateľmi tvrdený nesprávny úradný postup stavebného úradu v predmetnom stavebnom konaní, ktorý nesprávny postup navrhovateľa videli v podstate v neprimeranej dĺžke tohto stavebného konania ako aj v nesprávnej identifikácii polohy stavby stavebným úradom, ani tu neboli naplnené podmienky stanovené zákonom č. 514/2003 Z.z. pre uplatnenie práva na náhradu škody. V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, jedným zo základných predpokladov úspešného uplatnenia práva na náhradu škody je preukázanie nesprávneho úradného postupu orgánu štátu v konaní, v ktorom boli navrhovateľa účastníkmi konania. Navrhovateľov 1/ a 2/ za takýchto účastníkov predmetného stavebného konania považovať nemožno. V zmysle § 59 ods. 1 Stavebného zákona účastníkmi stavebného konania sú a) stavebník, b) osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté, c) ďalšie osoby, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu, d) stavebný dozor alebo kvalifikovaná osoba, e) projektant v časti, ktorá sa týka projektu stavby. Navrhovateľa 1/ a 2/ v stavebnom konaní tvrdili /a tvrdia to doposiaľ/, že predmetná stavba stavebníka E. C. bola z časti postavená aj na parcele č. 6406 k.ú. Prievidza, ktorá je ich podielovým spoluvlastníctvom. Navrhovateľa 1/ a 2/ by tak v zmysle § 59 ods. 1 písm. b) Stavebného zákona boli účastníkmi stavebného konania o dodatočnom povolení predmetnej stavby. Navrhovateľa 1/ a 2/ však uvedené tvrdenie o situácii stavby na ich pozemku stavebnému úradu nijako nepreukázali a nakoniec aj v konaní Okresného súdu Prievidza sp. zn. 7C/180/2006 súdnoznaleckým dokazovaním bolo preukázané, že táto stavba na parcelu č. 6406 nezasahuje. Navrhovateľa 1/ a 2/ tak nemali v predmetnom stavebnom konaní postavenie účastníkov konania a nie sú tak osobami aktívne vecne legitimovanými na uplatnenie nárokov na náhradu škody, ktoré prípadne vznikli v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom stavebného úradu v tomto stavebnom konaní. Na základe uvedeného záveru je potom bezpredmetné skúmanie ďalších podmienok vzniku práva na náhradu škody, teda existencia škody, resp. nemajetkovej ujmy a existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, resp. nemajetkovej ujmy. Rovnako tak je potom aj bezpredmetné skúmanie dôvodnosti námietky premlčania uplatnených práv navrhovateľov, ktorú vzniesol odporca. Ak totiž, ako bolo vyššie konštatované, navrhovateľom 1/ a 2/ žiadne právo na náhradu škody proti odporcovi nevzniklo, nemožno ani uvažovať o jeho premlčaní, resp. nepremľaní sa.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešným odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane túto náhradu trov konania nepriznal, nakoľko títo nepodali návrh na priznanie náhrady trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.